

קִבְּץ

שִׁיחוֹת מוֹהֲרָא"ש

דבורים נוראים ונפלאים, מעוררים מעירים ומחזקים, אשר מתוך הנחל נובע מקור
חכמה נובעים, להחיות נפש כל חי ומשם ישקונו העדרים, להתחזק בעבודת הבורא
בכל הרגה שיהיו נמצאים

בפי ששמענו וקבלנו מפה קדשו של
מרן מוהר"א ש שליט"א

על פרשת שמות - גלות מצרים!

יצא לאור ערב שבת קדש פרשת שמות תשע"ה
על ידי תלמידי מתיבתא 'היכל הקדש' חסידי ברסקוב
עיר הקדש ירושלים תובב"א

הַפֶּתַח לְהַשִּׁיג אֶת הַקּוֹנְטָרַס הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה
וְכָל סִפְרֵי אֲדָמוֹ"ר מוֹהַר"ן מִבְּרֶסְלֵב זִי"ע
וְסִפְרֵי תַלְמִידָיו הַקְּדוֹשִׁים:

בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל

בְּנֵאֵל עִיר בְּרֶסְלֵב

גָּלִיל.

בְּאַרְצוֹת הַבְּרִית

מְתִיבְתָא הַיְכַל הַקְּדֹשׁ

Mesifta Heichal Hakodesh

1129 – 42nd Street

Brooklyn N.Y. 11219

ניתן לקבל את הגליון מידי שבוע באמצעות הדוא"ל
breslovinternational@gmail.com

פְּרִשְׁת שְׁמוֹת – גְּלוֹת מִצְרַיִם !

בְּחֵינֵי שַׁבַּת פְּרִשְׁת שְׁמוֹת, רָגִיל מוֹהֲרָא"ש נ"י לְדַבֵּר מֵהִתְחַזְּקוֹת עֲצוּמָה הַיּוֹצֵאת מִדְּבָרֵי הַסֵּפֶר הַקְּדוֹשׁ "תּוֹלְדוֹת יַעֲקֹב יוֹסֵף" (פְּרִשְׁת שְׁמוֹת) עַל הַפְּסוּק הָרִאשׁוֹן "וְאֵלֹהֵי שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַבָּאִים מִצְרַיִם אֵת יַעֲקֹב אִישׁ וּבֵיתוֹ בְּאוּ", כִּי כָּבֵד וְקִדְּמוּ כָּל הַמְּפָרְשִׁים, לָמָּה הַפְּסוּק מֵתְחִיל עִם שֵׁם "יִשְׂרָאֵל" וּמְסִים עִם שֵׁם "יַעֲקֹב"? וְכֵן לָמָּה מֵתְחִיל בְּלִשׁוֹן הַזֶּה, "הַבָּאִים" מִצְרַיִם, וּמְסִים בְּלִשׁוֹן עֵבֶר, אִישׁ וּבֵיתוֹ בְּאוּ"?

וְאָמַר מוֹהֲרָא"ש נ"י, שֶׁהֶעֱנִין מוֹכֵן מְאֹד עַל פִּי הַמְּבַאֵר בְּהִרְבֵּה מִקּוֹמוֹת בְּסִפְרֵי רַבְּנֵי ז"ל (לְקוֹטֵי מוֹהֲר"ן חֶלֶק א' סִימָן רסא, וְחֶלֶק ב' סִימָן מה, וְעוֹד), שֶׁכָּל הַתְּרַחֲקוֹת הַיָּהּ תִּחְלַת הַתְּקַרְבוֹת, וּבְשַׁעַת שְׁבִי אָדָם מְרַגֵּשׁ שְׁמֵן הַשְּׂמִימִים מְרַחֲקִים אוֹתוֹ מֵעֲבוֹדַת הַשֵּׁם יְתִבְרַךְ, וְאִין רוֹצִים בְּעֲבוֹדָתוֹ כָּלֵל, יָדַע נְאֻמָּנָה שֶׁחֶבֶל נְסִיּוֹן מִלְּמַעְלָה, לְרִאשׁוֹת טַהַר לְבוֹ, אִם פְּנִיתוֹ לְשֵׁם שְׂמִימִים בְּאֵמֶת, שֶׁהָרִי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּיִדָּאֵי רוּצָה לְקַרֵּב כָּל בְּרִיָּה אֶל עֲבוֹדָתוֹ, שֶׁהָרִי עָקֵר תְּכַלִּית הַפְּרִיאָה הֵיטָה כְּדֵי שִׁיחֲזְרוּ יִשְׂרָאֵל, וְיִדְבְּקוּ בְּשֵׁרֶשׁ, אֲבָל לִפְנֵי שֶׁמְקַרְבִּים אֵת הָאָדָם, בּוֹדְקִים אוֹתוֹ אִם פְּנִיתוֹ רְצוּיָה בְּאֵמֶת, וְאִם הוּא מוֹכֵן לְסִבֵּל סִבֵּל רַב, כְּדֵי לְהִתְקַרֵּב אֵלָיו יְתִבְרַךְ, אֲבָל אִם הָיוּ מְקַרְבִּים אוֹתוֹ מִיָּד, וּמְגַלִּים לוֹ כֵּן מַה שִּׁישׁ

לְהַשִּׁיג, לֹא הִיָּתָה שׁוּם בְּחִירָה בְּלֵל, וְאִין שׁוּם חֲשִׁיבוֹת לְעִבוּדָה בְּלֵי בְּחִירָה, אֲבָל עֲכָשׁוּ שָׂבֵא לֹא כָּל דְּבַר בִּיגִיעָה רַבָּה, וְצָרִיךְ לְסַבֵּל מִכָּל רַב עַד שְׂמֹנֵיעַ לְאִיזוֹ הַשָּׂנָה, זֶה סִימָן שֶׁבִּנְתָּו לְשֵׁם שְׁמוֹת בְּאַמָּת, וּמוֹכֵן לְסַבֵּל הַכֵּל בְּדֵי לְהַתְקַרֵּב אֵלָיו יִתְבַּרַּךְ, וְאִז מִרְחֻמִּים עָלָיו מִן הַשְּׂמוֹת, וּמְקַרְבִּים אוֹתוֹ בְּהַתְקַרְבוֹת יִתְרָה, וְרוֹאֵה לְמַפְרָע, שֶׁכָּל הַהַתְרַחֲקוֹת הִיָּתָה בְּשִׁבִיל הַהַתְקַרְבוֹת.

וְהִנֵּה כָּל הַיְרִידוֹת וְהַנְּפִילוֹת הָעוֹבְרוֹת עַל הָאָדָם, מְכַנּוֹת בְּשֵׁם גְּלוֹת מִצְרַיִם, כִּי כָּל הַגְּלוֹת נִקְרְאוֹת "מִצְרַיִם", עַל שֵׁם שְׁהֵם מִצְרַיִם לְיִשְׂרָאֵל (לְקוּשֵׁי מוֹתֵרִין חֵלֵק א' סִימָן ד'). נִמְצָא, שֵׁישׁ עֲנִין שֶׁל יְרִידָה לְמִצְרַיִם בְּכָל יוֹם, כִּי בְּכָל פְּעַם שְׁעוֹבֶרֶת עַל אָדָם אִיזוֹ יְרִידָה אוֹ נְפִילָה, נִחְשָׁב כְּאִלוֹ יֵרֵד לְמִצְרַיִם, אֵל תּוֹךְ מִצְרַיִם הַמּוֹחִיךְ, אֲבָל כְּמוֹ שֵׁישׁ "יְרִידַת מִצְרַיִם" בְּכָל יוֹם, כְּמוֹ כֵּן יֵשׁ "יְצִיאַת מִצְרַיִם" בְּכָל יוֹם, וּכְמוֹ שֶׁאִמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (פְּסָחִים קִמּו ע"ב): 'בְּכָל דּוֹר וְדוֹר חַיֵּב אָדָם לְרְאוֹת אֶת עֲצֻמוֹ כְּאִלוֹ הוּא יֵצֵא מִמִּצְרַיִם, "בְּכָל דּוֹר וְדוֹר", הוּא כְּמוֹ "בְּכָל יוֹם וְיוֹם", שְׁתַּרְי כָּל יוֹם נִחְשָׁב כְּדוֹר חֲדָשׁ, וּכְמוֹ שֶׁאִמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (קַהֲלַת רַבָּה פְּרָשָׁה א סִימָן ה), עַל הַפְּסוּק (קַהֲלַת א, ד) דוֹר הוֹלֵךְ וְדוֹר בָּא, אִין לֶךְ בְּכָל יוֹם וְיוֹם, שֶׁאִין נוֹלָדִים בּוֹ שְׂשִׁים רַבּוּא, וּמֵתִים בּוֹ שְׂשִׁים רַבּוּא, עֵינֵי שָׁם, נִמְצָא שֶׁכָּל יוֹם הוּא כְּדוֹר חֲדָשׁ, וּבְכָל יוֹם צָרִיךְ אָדָם לְרְאוֹת אֶת עֲצֻמוֹ כְּאִלוֹ הוּא יֵצֵא מִמִּצְרַיִם, שְׁתַּרְי הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עוֹזֵר לוֹ לְהַתְחַזֵּק, וְלְצִאת מִמִּצְרַיִם וּקְטָנִיּוֹת מוֹחוֹ, וְלִבָּא לִידֵי הַתְּרַחֲבוֹת וְגִדְלוֹת הַמּוֹחִיךְ.

שיחות מוֹתָרָא"ש

והרי זה ביציאת מצרים ממש, ועל שם זה יש מצוה לזכור יציאת מצרים בכל יום, וכמו שכתוב (דברים טו, א): "למען תזכור את יום צאתך ממצרים כל ימי חייך", כי בזה מזכיר את עצמו, שהקדוש ברוך הוא מרחיב לו מתוך צרותיו בכל יום ויום, וכמו שכתוב (תהלים ד, ב): בצר תרחבת לי (קוטי מוֹתָרָא"ש חלק א' סימן קצה), ולבסוף בנדאי יזכה להתפטר מבלם, ולהגיע לידי חרות אמיתית.

ונהו סוד הפסוק ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה, בני ישראל הם בני עליה, המכנים בשם "ישראל" על שם "לי ראש" (קוטי מוֹתָרָא"ש חלק א' סימן כ"א), שיש להם ראש קדוש וטהור, ומכנים היטב שהקדוש ברוך הוא נמצא אתם, עמם, ואצלם, בכל אשר עובר עליהם, ולכן אצלם פתיב "הבאים" מצרימה, לשון הוזה, כי הם יודעים היטב שפך הוא מחלף החיים, שבכל יום יורדים למצרים, ובכל יום יוצאים משם, ועל כן אינם מתפעלים כלל מן הירידה, כי הם מבטחים גם על העליה, וכמו שהבטיח הקדוש ברוך הוא ליעקב אבינו (בראשית מו, ד) אנכי ארד עמך מצרים ואנכי אעלה גם עלה.

מה שאין בו, את יעקב איש וביתו באו, אלו המכנים בשם יעקב, שהוא מדרגה קטנה, על שם העקב שהוא סוף הגוף, אצלם פתיב "באו" לשון עבר, שנדמה להם שבאו למצרים, ושמה ישארו חם ושלום, כי עדין אין להם התחזקות זאת, לדעת שפך הוא מחלף החיים, שבתחלה מראים לאדם התרחקות, ונדמה לו שמרחיקים אותו

מלמעלה, אָבֵל בְּאֵמֶת כֹּל הַהִתְרַחֲקוּת הִיא רַק כִּלּוֹ הַתְּקַרְבוּת, וְעָקֹר
 עֲצָתָם, לְהִתְקַרֵּב אֶל הַצְּדִיקִים הַמְּכֻנָּים בְּשֵׁם "יִשְׂרָאֵל", וְלִקְבֹּל מֵהֶם
 דְּבָרֵי הַתְּעוֹרָרוֹת וְהַתְּחִינּוֹת, כְּדֵי לְהִתְחַזֵּק מְאֹד בְּכָל מַצְבֵי הַחַיִּים,
 וְלַעֲשֵׂת שְׂפָךְ הַקְּדוּשָׁה בְּרוּךְ הוּא מְנַהֵיג אֶת עוֹלָמוֹ, שֶׁבְּתַחֲלָה מֵרְאִים
 לְאָדָם הַתְּרַחֲקוּת, וְאִם לֹא יִתְפַּעֵל כְּלָל, וְיִמְשִׁיךְ בַּעֲבוּדָתוֹ בְּנִצְּאֻמְנוּת
 גְּדוּלָה, יִזְכֶּה סוּף כֹּל סוּף לְרֹאוֹת דְּבָרִים יְפִים מְאֹד, בְּמִשְׁךְ יָמֵי חַיָּו.

וּכְבֵר גְּלָה לָנוּ רַבְּנֵנוּ ז"ל (קוֹטְוִי מוֹתֵרִין חֶלֶק ב' סִימָן מ"ח), שֶׁכָּךְ עָבַר עַל כָּל
 הַצְּדִיקִים, שֶׁנִּדְמָה לָהֶם, שֶׁהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ אֵינוֹ מְסַתְּפֵל וּפּוֹנֶה אֲלֵיהֶם כְּלָל,
 מִחֲמַת שֶׁרָאוּ שֶׁזֶה זְמַן רַב, שֶׁהֵם מְבַקְּשִׁים, וַיִּגְעִים, וְעוֹשִׂים, וְעוֹבְדִים
 עֲבוּדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וְעֵדוּן הֵם רְחוּקִים מְאֹד מְאֹד, וְאֵלוֹ לֹא הָיוּ
 מִחֻזְקִים עֲצָמָם מְאֹד לְבָלֵי לְהַסְתַּפֵּל עַל זֶה, הָיוּ נִשְׁאָרִים בְּמִקוּמָם
 הָרְאשׁוֹן, וְלֹא הָיוּ זוֹכִים לְמַה שֶׁזָּכּוּ, עַל כֵּן רָאוּ לְאָדָם לְסַמֵּךְ עַל דְּבָרֵי
 הַצְּדִיקִים, שֶׁמְכַרְיִזִים וְאוֹמְרִים שְׂפָךְ הוּא מְחַלֵּף הַחַיִּים, וְאִסוּר לְהַסְתַּפֵּל
 עַל שׁוּם הַתְּרַחֲקוּת כְּלָל, רַק הָעָקֹר לְהִתְנַבֵּר עִם פֶּחַ הַתְּפִלָּה, וְלִבְקָשׁ
 וְלְהִתְחַנֵּן לְפָנָיו יִתְבָּרַךְ מִדֵּי יוֹם בְּיוֹמוֹ, שֶׁיִּקְרַב אוֹתוֹ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ
 לְעֲבוּדָתוֹ, וְאֵז בְּמִשְׁךְ הַיָּמִים, יִזְכֶּה לְצֵאת מִכַּל מִיַּי מִצָּרִים וְדַחְקוֹת,
 וְלִהְבֵּנָם בַּעֲבוּדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּאֵמֶת.

וְאָמַר מוֹתֵרָא"ש נ"י, שֶׁעַל כֵּן בְּפִרְשַׁת שְׁמוֹת, מִתְחִילִים יָמֵי שׁוֹכְבֵי"ם
 תְּקוּדוּשִׁים, שֶׁהֵם יָמִים מְסֻגָּלִים מְאֹד לְתַקֵּן כָּל חַטָּא וּפְגָם, וְלְהִתְקַרֵּב

שיחות מוהרא"ש

אליו יתברך באמת, כי זהו עקר דרך התשובה, להיות בקי ברצא ובקי בשוב (לקיפי מוהר"ן חלק א' סימן ו'), ואפלו שנדמה לאדם שמרחיקים אותו מלמעלה, והוא שב בכל פעם לאחור, פעם אחר פעם, שזהו "שוכבים", לא יסתכל על זה כלל, רק ישבח כל העבר, ויעשה בכל פעם התחלה חדשה, וידע נאמנה שפך היא דרך החיים, יורדים ועולים, רצים ושבים, ועל ידי שיתיה עקשן גדול, ולא יניח את מקומו, ויזכה להתקרבות גדולה באמת.

ואמר מוהרא"ש נ"י, שבימי "שוכבים", המתחילים בפרשת שמות, ראוי לאדם להתעורר מאד לדקדק במצות "שנים מקרא ואחד תרגום", המרמזת בתבת שמות, ראשי תבות שנים מקרא ואחד תרגום, ולזכור היטב, שהוא חיוב מדברי חכמינו הקדושים, להשלים הפרשה בכל שבוע, שנים מקרא ואחד תרגום, וכדאיתא בגמרא (ברכות ח' ע"א): 'לעולם ישלים אדם פרשיותיו עם הצבור שנים מקרא ואחד תרגום, שכל המשלים פרשיותיו עם הצבור מאריכין לו ימיו ושנותיו, וזה מרמז בתבת "שמות" דיקא, כי שמו של אדם, שהוא היות נפשו, וכמו שכתוב (בראשית ב', יט): "נפש תיה הוא שמו" – שואב פחו מן התורה, כי ששים רבוא נשמות ישראל, כנגד ששים רבוא אותיות שפתורה (שיחות הר"ן סימן צ"א), ודיקא על ידי שמדקדק להשלים פרשיותיו עם הצבור, שואב פח עצום מתוך התורה, לעבור את החיים לשלום, ולצאת מכל מיני מצרים וקטנות הדעת, ולזכות לאריכות ימים ושנים

באמת.

גם בימי שׁוֹבְבֵי־ם, ראוי להתחזק מאד באמירת תהלים, פי ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה את יעקב איש וביתו – סופי תבות אותיות תהלים ואותיות תשובה (לקופי מוהר"ן חלק ב' סימן עג): פי על ידי תהלים זוכין לתשובה, ולהתחזקות עצומה בכל מצבי החיים, ולהיות בקי ברצא ובקי בשוב, ולעבר את החיים לשלום, ומנהג של אנשי שלומנו להוסיף באמירת תהלים בימי שׁוֹבְבֵי־ם, והרגיל לומר "יום" תהלים, אומר פעמים ה"יום", וכן נהג מוהר"ן ת"ז.

גם בימי שׁוֹבְבֵי־ם ראוי להתעורר ללמוד משניות, פי שׁוֹבְבֵי־ם בגימטריא ש"ם, שהוא ראשי תבות שישא סדרים, וגם זה מרמז בתהלת הפרשה, ואלה שמות בני ישראל וגו', שמות בני ישראל, פי על ידי למוד משניות, מוּזְכָּכִים ומעלים הנשמה המשרשת בשמו, וזוכים לנשמה חדשה, פי משנה אותיות נשמה, ונתקנים בו (תהלים ל, ד): העלית מין שאול נפשי, ראשי תבות משנה, חייטני מירדי בור, שמחה עצמו מתוך כל הירידות והנפילות, ועולה מתוך בור הגלות, לחרות עולם.

הַזְדַּמְנוּת נְפִלְאָה!

”הַמִּשְׁתַּתַּף בְּהַדְפֵּסֶת ”אֲשֶׁר
בַּנְּחָל”, (אף כַּמָּה אַנְשִׁים בְּנֶחֱד), יִזְכֶּה
לְיִשׁוּעָה בְּכֹל עֲנִין שִׁיֶּצְטָרֵךְ...”

(כ"ק מרן מוהרא"ש ש"ש ל"ט"א)

לְנִטְיִילַת חֵלֶק בְּהַדְפֵּסֶת הַפְּרָכִים
הַקְּדוּשִׁים שֶׁל 'אֲשֶׁר בַּנְּחָל':

052-7622316